

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р. Субота, 22 лютого 1986 року № 23 (3686). Ціна 2 коп.

Ордена Трудового Червоного Прапора колгосп «Зоря комунізму» Новоархангельського району неодноразово приходив переможцем Всесоюзного соціалістичного змагання, за збільшення виробництва сільськогосподарської продукції. Ось і нещодавно йому було вручено перехідний Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ за успіхи у виконанні планів економічного і соціального розвитку, гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС.

В одинадцятій п'ятирічці середньорічна врожайність зернових з гектара тут становила 43,7 центнера з гектара, цукрових буряків — 46,3 центнери. Від фуражної корми одержано по 4820 кілограмів молока, на кожні сто гектарів сільгоспугідь реалізовано по 521 центнеру м'яса.

Майже тридцять років очолює це господарство Леонід Іосипович Шліфер, комуніст, Герой Соціалістичної Праці.

Леонід Іосипович бере активну участь в роботі первинної, районної і обласної партійних організацій, багато уваги приділяє роботі колгоспної комсомольської організації, до складу якої входять 155 комуністів і кандидатів.

Л. І. Шліферу виявлена особа честь в числі інших делегатів представляти комуністів області на XXVII з'їзді КПРС.

На знімку: Л. І. Шліфер.

Фото В. ГРИБА.

23 ЛЮТОГО—ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

Червонопрапорний Західний прикордонний округ. 15 років носить звання відмінної застави імені Героя Радянського Союзу Герасима Архиповича Рубцова. Тут стало доброю традицією оточувати увагою і турботою новобранців, допомагати їм майстерно оволодівати військовою спеціальністю. Тепер на заставі всі прикордонники — відмінники Радянської Армії, класні спеціалісти.

60 процентів особового складу — члени і кандидати в члени КПРС. На заставі регулярно проводяться зустрічі з ветеранами партії і праці, Ленінські читання, вечори «Біля карти Батьківщини».

Недавно заставі за перемогу в соціалістичному змаганні було вручено перехідний Червоний прапор обкому партії та обласному. Змагаючись за гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС, 40-річний Великий Перемоги, особовий склад боровся за виконання підвищених зобов'язань, виступив ініціатором почину «Кожний прикордонник — снайпер».

На знімку: чергують на радіолокаційній станції класні спеціалісти сержант Олег ДУДНИКОВ (ліворуч) і ефрейтор Микола МІНЬКОВ.

Фото О. ОБУХОВСЬКОГО. (Фотохроніка РТАУ).

(Сторінку «Зірниця» читайте на 3-й стор).

Шістнадцятилітньою дівчиною прийшла на молочнотоварну ферму Галина Силива. Її любов до однієї з найпрестижніших професій села зростала з кожним днем. І перший серйозний успіх не забарився: позаминулого року Галина надоїла на кожну корову понад чотири тисячі кілограмів молока. Виробничі успіхи посприяли тому, щоб сумлінну працівницю обрали групкомсором КМК, прийняли в члени КПРС. А зовсім недавно молода доярка була нагороджена орденом Трудової Слави II ступеня. Високими показниками

ТВАРИННИЦТВО—УДАРНИЙ ФРОНТ

намагаються зустріти XXVII з'їзд партії члени КМК.

Уміло організоване співзвуччя дозволяє добиватися успіхів і зовсім юним.

На малюнку: Г. Силива.

Текст і малюнок В. ШУЛЬГИ.

Колгосп «Комуніст», Новомиргородський район.

Останній рік одинадцяті п'ятирічки був вдалим для Миколи Олійника, — розповідає парторг господарства Василь Миколайович. — Я навіть так сказав би — це був рік справжнього становлення Миколи як доярки. Адже в позаминулому році всього п'ять місяців він доїв ко-

— За корів будь спокійна, мамо, догляну, — просто сказав.

Отак молодий воїдя став поратися біля корів і біля своєї техніки. А коли лікарі заборонили матері працювати на фермі, Микола звернувся до правління колгоспу з проханням перевести його в дояри. Йому спочатку відмовили.

— Знаєш, Колю, — ска-

зі чоловічого роду корів доїти!».

Обличчя Любові Мартинівни сіє доброю матеріальною посмішкою, гордістю за сина. «А зараз, знаєте, в нього не гірше мене виходить і корови до нього тягнуться. Ми ще змалку привчали сина до дисципліни, щоб яку роботу не доручили, виконував на совість, добре. Так і зараз він трудиться.

НАШ СУЧАСНИК

...ДЕ Є ТАКІ СИНІ!

рив. Та й то — на материнській групі. А торік набрав нервісток, сам роздоїв і в індеміку від кожної тварини надоїв по 3649 кілограмів молока — найбільше на олександрівській фермі. Випередив навіть таку знайту доярку пашого колгоспу, як Катерину Шлифоровну Силиву. Ще одна пам'ятна подія ставалась для Миколи торік — партійна організація господарства прийняла його кандидатом у члени КПРС.

Два роки тому мати Миколи, відома в районі доярка Л. М. Олійник, раптом захворіла. Необхідно було стаціонарне лікування, та вона продовжувала працювати — ні на кого було покласти групу корів, яких дванадцять років доглядала і які довіряли їй до чужих не її рук.

зали, — зараз ніким тебе замінити.

Але Миколу вже ніщо не могло зупинити. Йому сподобалась робота, колектив.

Миколу вдома не застали. Мати задоволено розповідає про сина. Навіть батько, Пилип Семенович, за своєю чоловічою суворістю видає хвилювання. Щасливі вони за дітей, адже і дочка Галина дояркою, авторитет і шану в людей має — депутат районної Ради народних депутатів.

— Я ніколи і не думала, що син буде корів доїти. Навіть годі, коли змушена була покинути ферму, а він вирішив замінити мене. Казала йому: «Та хіба ж це чоловіча робота?». А він мені: «Я ж не перший

Молодець, не підводить батьків!».

І ВСЕ Ж такі доярок набагато більше, ніж доярів. Значить, у Миколі жіноча професія?

Чому ж? Мені, наприклад, здається, що не жіноча. Хіба тут легко працювати? Он спробуй відіти сімнадцять корів, нагодувати, вицистити, — говорить Микола. — Та і взяти таке: був я водем, отримував інколи, скажімо, під час ремонту 60 карбованців на місяць, а тут щомісячно — до трьохсот. Хіба ж це не чоловічий зарібок? Та мені соромно було б, щоб за мене дружина більше заробляла. І ще одне. Взяти, приміром, доїльний апарат — жінці не завжди вдається з ним справитися, щось підрегулювати, полагодити. Тож хіба мені, з тех-

нічними знаннями, не легше впоратися з якоюсь поломкою?».

Неговіркий молодий дояр, він лише відповідав на запитання.

— Ну, а за рахунок чого все ж таки ти досяг такого високого результату за рік?

— Все тут. І те, що добре прийняли в свій колектив доярки. Велику допомогу в освоєнні професії надавала сестра Катя, спеціалістка. Та і не мав права — взятись за справу, а потім осоромитися. Треба доводити, хто я є.

— А що було найважчим напочатку?

— Вставати рано, — посміхається.

— Що, по твоєму, завважає іншим чоловікам, хлопцям йти працювати до корів?

— Доводиться чути різне, але мені здається найголовніше те, що вони не можуть подолати цього морального гальма, що це жіноча робота. Соромно їм чомусь.

Біографія кандидата в члени КПРС двадцятип'ятирічного доярки Миколи Олійника як працівника тваринницької галузі лише починається.

Микола настійливо оволодіває професією, підкорює все нові висоти.

С. ПІДДУБНИЙ, заввідділом сільського господарства районної газети «Комуністична праця».

Колгосп імені Ватутіна, Голованівський район.

В ОСНОВІ — ДІЛОВИТІСТЬ

З хорошими трудовими здобутками зустрічають XXVII з'їзд КПРС комсомольці і молодь Онуфріївського району. Заслужено шанують користуються в районі і області члени комсомольсько-молодіжного колективу автогаража імені XXIV з'їзду ЛКСМУ колгоспу імені XXV з'їзду КПРС. Ідучи назустріч з'їзду партії, комсомольці автогаража взяли підвищені соціалістичні зобов'язання і дали слово до 25 лютого на 3 проценти перекрыти рубіж перевезення вантажів та на 3 проценти збільшити кількість зекономлених паливно-мастильних матеріалів. Своєю комсомольці дотримали і одними з перших були удостоєні права підписати рапорт районної комсомольської організації XXVII з'їзду КПРС.

На 27 процентів перевищили річні соціалістичні зобов'язання члени КМК тра-

кторної бригади № 2 колгоспу імені Комінтерну. В його складі працюють Володимир Правосудов, Юрій Омелеченко, Ігор Стадник, які значно перевищили виробничі завдання. Гордість за молодих передовиків виробництва разом з комітетами комсомолу по праву розділяють Микола Іванович Сокур, секретар парткому колгоспу імені XXV з'їзду КПРС, та Олександр Іванович Таран, секретар парткому колгоспу імені Комінтерну. Вони предметно цікавляться станом справ у хлопців, ходом соціалістичного змагання, радіощами і турботами молодих виробників, вміло поєднують в роботі з молоддю увагу, доброту з партійною вимогливістю.

В газеті «Комсомольская правда» за 28 січня своїми думками про роль комсомолу в перебудові, що розпочала партія, поділився перший секретар Омського об-

кому КПРС С. І. Манякін. Запам'яталася ця публікація, зокрема, таким: «Партійне керівництво комсомолом — це одна з найважливіших ділянок, невід'ємна частина партійної роботи. В усякому разі, секретар міському, райкому КПРС, парторг первинної організації повинні витрачати на цю роботу часу ніяк не менше, ніж, скажімо, на партійне керівництво господарською діяльністю».

Саме таку увагу відчуває райком ЛКСМУ з боку відповідальних працівників райкому партії, саме в такому руслі йде перебудова стану справ на місцях. Характерним з цього приводу є приклад роботи комітету комсомолу колгоспу «Шлях Леніна». В ході звітно-виборної кампанії очолив його Василь Панченко. Незмірно довшим міг стати процес становлення комсомольського ватажка, не будь поряд з ним старшого друга

і порадника — секретаря партійного комітету М. І. Остаха. При найбільшій зайнятості і заклопотаності свій робочий день він починає із зустрічі з комсомольським секретарем.

Сьогодні в цьому господарстві завершується паспортизація 3-х КМК, на 120 гектарах вирощуватиме кукурудзу за індустріальною технологією комсомольсько-молодіжна ланка, де групкомсоргом Леонід Орел. Саме в цьому господарстві планом капітальної перебудови села передбачено спорудження сучасного спортивного комплексу. Це — теж поле діяльності для комсомольської організації колгоспу, конкретний рубіж нової п'ятирічки. Завтрашній день намітить нові, і для них, і для всіх комсомольців району.

А сьогодні чекаємо нових імен героїв 12-ї п'ятирічки. Нових ініціатив, нових перемог. І вони будуть!

Я. МЕНДУСЬ,
перший секретар Онуфріївського райкому ЛКСМУ.

Ось уже три роки після закінчення Криворізького педагогічного інституту працює піонерською вчителькою в Долинській середній школі № 2 Тетяна МОСКАЛЕНКО. Фото С. ФЕНЕНКА.

ШКОЛА: КРОКИ РЕФОРМИ

КОМП'ЮТЕРНИЙ ДЕСАНТ

Портативний комп'ютер, а не традиційна будівельна кельма, став головним робочим інструментом студентських загонів, створених у Харківському інституті радіоелектроніки. Вони завершили свій перший десант у всі райони області. Протягом тижня старшкурсники знайомили сільських школярів з основами інформатики і обчислювальної техніки, навчали працювати з мікро-ЕОМ.

— Наш інститут, який готує спеціалістів з обчислювальної техніки, вже взяв активну участь у комп'ютерному всеобучі в школах Харкова, — розповідає секретар комітету комсомолу вузу Михайло Красноголовець. — Тепер вирішили взяти шефство над сільськими школярами. На кожному факультеті сформували загони. Їх біліці приїждили навчання на спеціальні створених курсах і одержали право вести заняття з інформатики.

150 студентів, об'єднаних в оснащений найновішою технікою бригади, весь день працювали в одній з шкіл.

Налагодили комп'ютерного всеобучу учнів, передбаченого реформою, займаються також інші вузи, підприємства Харкова. З їх допомогою в школах об'єднано навчальні кабінети з електронною технікою, організовано ознайомлювальну практику старшокласників на місцевих обчислювальних центрах.

С. ЛІГОСТАЄВА,
В. ФОМЕНКО,
кор. РАТАУ.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

ВИВЧАЄМО ПЕРЕДЗ'ІЗДІВСЬКІ ДОКУМЕНТИ

Лічені дні залишилися до відкриття XXVII з'їзду КПРС. У діяльності бібліотек, первинних організацій Товариства любителів книги цей подих часу відчувається особливо напружено.

Як побудувати роботу з читачами, щоб кожен з них пройнявся турботами, якими живе сьогодні школа, рідне село, країна? Як довести до розуміння школярів зміст суспільних подій, що відбуваються? Ці питання постійно турбують бібліотекарів, педагогів, юних політінформаторів.

З метою активізації роботи по вивченню передз'їздівських документів, матеріалів квітневого, жовтневого (1985 р.) Пленумів ЦК КПРС школярів і міська бібліотека проводять зі школярами систему заходів по вивченню і роз'ясненню цих матеріалів. Оформлено цикл виставок. Проведено бесіди, лекції, огляди літератури, зустрічі з передовиками виробництва, ветеранами війни і праці. Проводилися читання на суспільно-політичну тематику.

З учнями 6—8 класів проведено усний журнал на тему: «Будемо впевнені в партію Леніна світле життя — комунізм». Одна з сторінок цього журналу — «Ми в комунізм за Партією йдемо». Висвітлюючи цю сторінку, змістовні повідомлення зробили учні О. Бондар, В. Розливан, Л. Годованець, Ю. Грабчак.

Недавно був гостем учнів Анатолій Іванович Батижманський, портрети якого не раз бачили учні в газеті. Комуніст, передовий комбайнер уже 23 роки живе у рідному відділку буржорадгоспу.

Просто й дохідливо розповідав Анатолій Іванович про ті завдання, які стоять перед його товаришами. А. І. Батижманський — секретар цехової парторганізації. Він розповів про авангардну роль комуністів на виробництві.

Н. ГРЕБЕНЮК,
методист по бібліотечних фондах Ульянівського райвідділу народної освіти.

В пошивочному цеху за столами схилилися жінки-закрійниці, швачки. Працює тут і Катерина Логвинова — навкрайша молодда виробничий районного комбінату побутового обслуговування.

Швидко й акуратно Катя загладжує комірки, складки, шне пручу й на машинці. Добре відпрацьовані рули свідчать, що вона справжня майстриня. Досвід випускниці 10 класу Кіровоградської школи № 23 К. Логвинова набула у професійно-технічному училищі обласного управління побутового обслуговування. Після закінчення одержала направлення в районний комбінат побутового обслуговування. Звідтоді не змінювала місце роботи.

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 1347 листів

ЧИТАЧ ПРОПОНУЄ ДИСКУСІЮ

«Поділюсь сумнівами»

Дорога редакціє! Пишу вам вперше. Навчаюся я в медичному училищі. Вступила сюди, вагаючи, що саме це і є моє покликання, що ні одна людська професія на земній кулі не може стати поряд з місією людини в білому халаті. Але тепер після двох років навчання мене почали мучити сумніви: чи правильний я зробила вибір?

Ні, не труднощі мене лякають, хоч і з ними зустрічалася під час роботи. Тривожить інше. Довелось мені зустрітися з черствістю, байдужістю медичного персоналу в ставленні до хворих, відсутність відповідальності. Не можу знайти цьому пояснення, але так є. І найбільш воно притаманне середньому медичному персоналові. Не хочу всіх міряти на один копіл, дуже хочу переконалися, що все бачене мною — лише окремі випадки.

Здавалось би, що причина ховається у підготовці медичних працівників. Та ж ні. З першого курсу серед інших необхідних в майбутній роботі предметів є й такі, як «Вступ у спеціальність», «Медична деонтологія», «Етика».

Чому ж тоді теоретично всі згодні, що не можна погано, грубо ставитися до людей, хворих, а на практиці часто всі ці премудрощі кудись зникають? І якщо в новому колективі встановлені неписані правила, то, порушуючи їх, ти стаєш «білою вороною». На тебе починають дивитися косо.

Хотілось би почути думку людей небайдужих: як мені діяти? Може, залишити навчання? Бо з такими думками в колективі мені не спрацювати.

З повагою Галина К.

Р. С. Дуже хочу, щоб мене аласними прикладами переконали в тому, що все бачене мною — лише випадковості, збіг обставин.

І ОДЯГ ТЕЖ...

Свою роботу Катя любить за те, що вона дає змогу творити. Іноді годинами просиджує у роздумах над новим складним фасоном, експериментує, шукає те єдине рішення, яке приведе до гармонійного поєднання всіх її фантазій. А нагорода — добрий настрій, задоволення посмішка людини, яка на очах стала привабливою завдяки новому вбранню.

Катя Логвинова — член комсомольсько-молодіжного колективу пошивочного цеху комбінату. Бригада, в якій вона працює, теж молодіжна, в її складі щість подруг-комсомолок. Кожна з дівчат повністю — з самого початку і до кінця — відповідає за виконання взятого замовлення. Головне в роботі — якість.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

учасниця хороней капели народного ансамблю пісні і танцю «Горлиця» районного будинку культури. Крім цього, свій вільний час вона віддає в'язанню макраме. Вдома у Каті багато художніх виробів цього чудового виду мистецтва, які створюють затишний і неповторний інтер'єр. А ще вона любить...

...Шити, — посміхається дівчина. — Іноді так закортіть створити якусь цікаву модну модель! Подобається, коли все зроблене зі смаком. Пам'ятаю, як у Чехова: «В людини все повинно бути прекрасним: і лице, і одяг, і душа, і думка... Огже, і одяг...

Л. БУДНИЦЬКА,
громадський кореспондент «Молодого комунару».
Кіровоградський район.

ЧИТАЧ ПОВІДОМЛЯЄ

«ГЛОБУС» ІДЕ В ГУБІВКУ

Під час місячника об'єднано-масової роботи ще більше зміцніли зв'язки політичного клубу «Глобус» восьмипіркої школи № 1 м. Кіровограда з педагогічним і учнівським колективом середньої школи імені Дем'яна Бедного села Губівки Компаніївського району.

Так, члени політичного клубу «Глобус» у вихідний день були бажаними гостями губівських школярів. У сільському будинку культури колгоспу імені Свердлова відбулася зустріч юних кіровоградців із школярами, вчителями, колгоспниками і представниками місцевих громадських організацій. Перед присутніми виступили ветерани Великої Вітчизняної війни кіровоградців Р. М. Дайдакулов і губівчанка Г. Я. Гриндіна, вчитель, керівник політклубу «Глобус» Г. А. Устимчук.

На закінчення присутні переглянули змістовний і цікавий кінофільм на об'єднано-масову тематику «У мене все нормально».

У планах роботи членів політклубу «Глобус» заплановано відвідати ще ряд міст і сіл Кіровоградщини, пройти місцями революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Д. РОМАНЧУК.

«ЗВІСНО, КОЛИ ТІСНО...»

Під таким заголовком у номері «Молодого комунару» за 30 січня ц. р. було надруковано проблемний матеріал, де йшлося про недоліки в організації виховної роботи з учнями Компаніївського ветеринарного технікуму. До редакції надійшла відповідь, підписана директором цього навчального закладу М. М. Панченко та секретарем комітету комсомолу Т. Мельничук. У листі, зокрема, сказано:

«Статтю обговорено на спільному засіданні педагогічної ради і комітету комсомолу технікуму. Вказані в статті недоліки та проблеми мають місце. Вирішено:

по підготовці сільськогосподарських та організаційно-радянських обрядів (відповідальні викладачі суспільних наук В. Ф. Устенко та секретар комітету комсомолу Т. Омелеченко);

— доручити керівникам художньої самодіяльності О. А. Креймеру та фізико-випускнику О. М. Малиновському разом з класними керівниками, комітетом комсомолу і учнівським профкомом до 25 лютого ц. р. проаналізувати, як охоплюють учні гуртковою роботою. Добитися, щоб кожен учень здобув одну з громадських професій, брав активну участь у громадській культурній, спортивній, гурткової, у гурткової художньої самодіяльності й спортивній секції;

— ілюстрати перед вишестоящими органами про зміцнення навчально-матеріальної бази технікуму (відповідальний — секретар М. М. Панченко);

Члени комітету комсомолу місцеві для своєї роботи обрали кабінет суспільних дисциплін. Із відділом культури районного директорія технікуму досягла домовленості, що заняття хору, духового оркестру та інших гуртків художньої самодіяльності проводитимуться у районному будинку культури».

«НАША ПРИСЯГА—ПРАЦЯ Й ВІДВАГА»—

— сказали устами поета учасники відкритого уроку мужності, який редакція газети «Молодий комунар» і Кіровоградський міськком ЛКСМУ організували в середній школі № 25 обласного центру.

Цей незвичайний урок мужності, розпочався ще до того, як у простору Ленінської кімнати зійшлися колишні фронтовики, воїни, котрі виконували свій міжнародний обов'язок на афганській землі, вихованці десятирічки, які за комсомольськими путівками поїхали вчитись у вищі військові навчальні заклади. А з ними — й старшокласники, ті, хто ніс почесну варту на посту № 1, що біля пам'ятника героям громадянської та Великої Вітчизняної воєни.

А коли ветерани запитали, як готують себе до випробувань майбутні воїни, як несуть естафету слави своїх батьків... І сказав комсомолец Світлана Горбанова: «Ми побували на квартирах 167 колишніх фронтовиків, записали їх спогади, зібрали матеріали для музею боєвої слави...». І мовить член загону юних тимурівців Василь Феденко: «Ми не проминули дому жодної солдатської вдови, сім'ї загиблого воїна». І сказав допризвоник Євген Богачев: «Складаючи заліз з фізичної та військово-технічної підготовки виконав норматив другого спортивного розряду з кульової стрільби. Розрядниками стали також мої друзі Юрій Рубля, Ігор Тимашовський, Наташа Струменська...».

Згадають комсомольці як садили «Алею ветеранів» (разом з Героєм Радянського Союзу Г. Е. Ткачовим) і «Алею слави» (з синами полеглих воїнів-визволителів). Буде рапорт про всі проведені заходи за програмою всеосяжного місячника оборонно-масової роботи: мітинг «Юність звинувачує імперіалізм», захист політичного плакату (відзнаку отримав дев'ятикласник Ігор Голік), класні години «Юні захисники Батьківщини», політвечір «Ми надіємо про мир живемо», парад юнацьких загонів, військово-спортивний конкурс «Нумо, хлопці!», ярмарок солідарності.

Запросили комсомольські активісти на урок мужності делегата XXVII з'їзду Компартії України, директора автобазису тресту «Кіровоградсьільбуд» Героя Радянського Союзу М. Ю. Єрещенка. Перед цим зібрали про нього чимало газетних і журнальних публікацій. У книзі Костянтина Симонова «Різні роки війни» згадувалось про вуличні бої в Белграді, коли старшина Єрещенко врятував свого бойового друга Хасана Абдулаєва. А через роки була невеличка замітка в «Правді»: учитель історії Таракурганський середньої школи Х. Абдулаєв згадає також Белград і свого рятівника Миколу Єрещенка. Отож і зустрілись бойові побратими. Щоб сказати один одному:

— Недаремно ми проливали кров! Такою красивою стала наша земля, де так багато добра під мирним небом.

І на уроці мужності сказав ветеран майбутнім воїнам:

— Щедра і щаслива наша земля. Найвищий обов'язок для громадянина Країни Рад — захищати її, зміцнювати її могутність. Його запитали:

— Що таке героїзм?

— Зібрати всі свої сили — духовні і фізичні, — і перемогти. Перемогти заради життя інших. Згадайте Джаліла, якому було 6 років вісімдесят: «Умираючи, не амирає герой — мужність залишається у віках...».

...Тривала розмова про вихованців обласної комсомольської організації, які прославили себе у роки Великої Вітчизняної війни, — Героїв Радянського Союзу льотчика Василя Колісниченка, морського піхотинця Івана Індика, кулеметника Архипа Маніту, розвідника Василя Галушкіна, моряка-мінера Григорія Куроп'ятникова... Завіду-

му дозволити зашкварити димом війни...

М ОЛОДИЙ учитель С. О. Колісник два дні тому розмовляв зі школярами про вибір професії. Одні виявили бажання стати інженерами, інші — будівельниками, треті — лікарями. А шестеро випускників десятирічки вирішили поступити у військові училища.

І ось на уроці мужності йде розмова на тему «Офіцер — професія героїчна». В ній беруть участь курсанти Кіровоградського вищого льотно-авіаційного училища цивільної авіації Анатолій Малахов та Леонід Вельміцький, котрі виконували свій ін-

комсомолі Коли були організовані суворовські училища? Якими цивільними спеціальностями можна опанувати на військовій службі? Як стати генералом? Найбільш вичерпні відповіді дали старшокласники Андрій Коновалов, Павло Блінов, Артур Вакорін, Юрій Троян, Ігор Миненко, Сергій Зайцев, Сергій Діордієв, Євген Чистинін. Хлопці знають про славі бойові традиції Радянських Збройних Сил. Знають про командуючого 1-ю Кінармією С. М. Будьонного. І про легендарні танки «Т-34». І щоб стати генералом, треба спочатку стати справжнім солдатом.

На знімку: Герой Радянського Союзу М. Ю. ЄР. ЩЕНКО серед старшокласників.

Фото В. ГРИБА.

чий відділом редакції газети Михайло Шевчук, який був учасником пошуку свідчень діяльності підпільної комсомольської організації «Спартак», розповів на уроці мужності про подвиг юних героїв Кіровоградщини. Старшокласники перечитували перші публікації про спартаківців, переглядали численні фотографії з музею «Спартак».

Учасник визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників М. І. Каліхов, згадує свої бойові друзі, говорячи про вшанування пам'яті полеглих героїв, астафету слави, яку прийняли в своїх дідах комсомольці 80-х років, цікавився:

— От стояли ви на посту № 1. Стояли біля обеліска героям, які пішли в безсмертя. Що ви думали тоді?

Відповів комсомолец Сергій Жовтоногов:

— Вікопний подвиг радянського солдата, ім'я якого нам невідоме. Він не пошкодував свого життя заради нашого щастя. Чесними нам треба бути, чистими в своїх ділах і устремліннях, щоб не запламувати всього того світлого, за що полягли вони, наші визволителі. Стояв я на посту і думав саме про це: щоб не схитнути, щоб осилити все, коли доведеться потрапити на урок випробування. Я згадав тоді Максима Рильського, який говорив про те, що наша присяга — це праця й відвага, що ми радянські люди, живемо однією волею і думою. Я думав про мирний день, який ми не повинні ніко-

тернаціональний обов'язок на афганській землі, нагороджені бойовими медалями. До розмови приєднується випускник десятирічки, а нині курсант одного з вищих військових училищ Олександр Шарабайко.

— Наше училище дало Батьківщині 41 Героя Радянського Союзу. Серед них — легендарний Гастелло, — говорить з гордістю Олександр. — І я своїм дідам (один з них був командиром, другий — рядовим) дав слово також стати зразком офіцером, щоб берегти наше небо, нашу землю від смертоносного вогню. Нелегко вчитись. Але ж фронтовиком було ще важче. Й усвідомлення цього додає нам, майбутнім офіцерам, сил і завзяття...

Зробив вибір комсомолец Олександр Шарабайко. І зробили його молодші друзі — комсомольці Сергій Капралов, Олег Середа, Ігор Тимашовський, Роман Ніколаєнко, Ігор Миненко, Павло Блінов — відмінники початкової військової підготовки, які хочуть стати військовими льотчиками.

Завідувач відділом міськкому комсомолу Олександр Долгополов вручив юнакам комсомольські путівки для аступу у вищі військові училища... Учасникам уроку мужності було запропоновано відповісти на запитання редакційної вікторини «Непереможна, легендарна». Що являла з себе Кінармія? Як нові види зброї отримала Червона Армія в роки Великої Вітчизняної? Яку допомогу подає армії Ленінський

Ішов урок мужності. В залі лунали пісні про Радянську Армію. Про подвиг радянського солдата. Про партію і комсомол. Ветерани давали напуття своїм внукам як жити, як боротись. Як любити Вітчизну. Була розмова про подвиг.

Наш кор.

ІСПИТ — ПЕРЕД ФРОНТОВИКАМИ

То не просто були спортивні змагання, на яких мали влаштитись чемпіони музичних шкіл. Це було військово-спортивне свято, яке запам'ятовується всім падою. До нас прийшли ветерани Великої Вітчизняної війни, воїни місцевого гарнізону, з якими ми підтримуємо шефські зв'язки. Перед ними призвонили рапортували про те, як склали заліз з фізичної та військово-технічної підготовки. Вже тепер кожен з них — значківець ГПЮ або

спортемен-розрядник. Колишні фронтовики перемогли у цьому, коли наші учні демонстрували свою майстерність у тирі, білі перекладні. Наприклад, Олександр Білоус підтягнувся 18 разів, а Олександр Кукса на вогневому рубежі вибив 29 очок з 30 можливих, він же відзначився під час розборки і складання навчального автомата.

Тривав конкурс пісні і строю. Воїни підшефного підрозділу доставили на

нашу базу свою похідну кухню, пригостивши учасників свята солдатською кашею. Після перерви в спортзалі ще довго тривала розмова про славі традиції Армії і Флоту, про наших випускників, котрі стали відмінниками боєвої і політичної підготовки. Знову грав духовий оркестр, звучали солдатські пісні. Було справжнє свято. Переможцям і особистому і командному (тут першими були вихованці відділення духових інструментів) вручалися кубки, випекли, суєнтин.

І. ЛОПАТА, керівник фізпідготовки Кіровоградського музичного училища.

● Рапорт ветеранам зачитує комсомолец Андрій ГАГАРІН. ● Призи вручали переможцям змагань і молодим воїнам, які допомогли влаштувати військово-спортивне свято. Фото Л. ІВАНЦЯ.

В «ОЛІМПІК» ПРИЙШОВ МОРЯК

Щодня поспішають школярі до будинку № 20, що по вулиці Героїв Сталінграда, де розмістився дитячо-підлітковий клуб «Олімпік» житлово-експлуатаційної ділянки Шевченківського району міста Світловодська.

— Наш клуб відвідують діти середніх шкіл №№ 2, 4, 5 та 10, — розповідає педагог-організатор Л. О. Кармазіна. — До їх послуг — просторі, затишні кімнати, де розмістились різноманітні гуртки і спортивні секції. В них — близько 300 хлопчиків та дівчаток. Ми дбаємо про їх патріотичне, фізичне, естетичне виховання.

Кожен знаходить собі в «Олімпіку» заняття до душі. Особливою популярністю в підлітків користується радіогурток, яким керує колишній радист Чорноморського флоту, спеціаліст першого класу, старшина другої статті (в запасі) Л. А. Пасько.

З допомогою школярів Леонід Анатолійович обладнав радіоклас, що відповідає найсучаснішим вимогам. У розпорядженні гуртківців — телеграфічні ключі, головні телефони, короткохвильові приймачі і передавачі, ультракороткохвильова радіостанція, які передали юним радистам Світловодський міський комітет ДТСААФ та клуб юних моряків.

В обладнанні радіокласу взяли активну участь комсомольці багатьох колективів міста — брати Олег та Ігор Євтеєви із середньої школи № 10, Ігор Гончар з МПТУ № 5, Юрій Рєва і Сергій Побережний з десятирічки № 5 та інші.

Юні радисти із захопленням займаються улюбленою справою. Вони тренуються в прийманні і передачі радіограм на слух, вивчають правила радіообміну і основ радіотехніки, конструюють радіоапаратуру, виготовляють автоматичні передавачі для «полювання на листи» тощо.

Систематично в «Олімпіку» влаштовуються уроки мужності. Часто проводяться зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, колишніми вихованцями клубу, відмінниками бойової і політичної підготовки, що приїждять у відпустку. В клубі побували полковник у відставці Г. А. Корщенко, колишня медсестра М. Г. Жукова, інші фронтовики. Вони розповіли юним про хвилюючі бойові епізоди періоду Великої Вітчизняної війни, закликали майбутніх воїнів гаряче любити рідну Вітчизну, загартовувати себе фізично і духовно, щоб стати гідною зміною ветеранам війни.

Сумлінну працю «Олімпіка» оцінено по заслугі. Клуб нагороджено двома Почесними грамотами ЦК ВЛКСМ — за роботу по комуністичному вихованню підростаючого покоління. М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, член Світловодського міського комітету ДТСААФ.

Протягом певного часу житель обласного центру Сергій Балабін виготовляв і продав наркотики. 18 травня 1985 року на квартирі його бабусі Ф. К. Коцюбенко по вулиці Комарова, де Сергій на той час проживав, працівники міліції виявлено наркотичні речовини, різне начиння та препарати, що слугували власнику при його «лабораторних» роботах.

Всім добре відомо, що в капіталістичному світі доживають наркотики люди, штовхають різноманітні соціальні причини. Злигодні, безробіття, голод, відсутність даху над головою, елементарне нехтування правами людини — все це призводить до того, що молодь, котра тільки вступає в життя, уже цілком зневіряється у його доцільності. Героїні, опій, морфін та ін. хоч на коротку мить відволікає людей від зловісної дійсності. Такі члени суспільства вже ні на що не здатні. Навіть на те, щоб боротися за своє існування. Вони приречені поступово вмирати. Спрацює закон капіталізму — падаючого підштовху. Це цілком задовольняє товстосумів «вічного» світу. Ось що говорив американський ідеолог М. Чукас, про те, якого середнього

громадянина їм треба вилковувати (зазначте: говорив прямо, без будь-яких недомовок): «створити людину, цілком позбавлену всіляких можливостей розібратися в реальному стані речей, критично і розумно мислити». Те ж саме підкреслює і французький соціолог Ж. Елія: «відділити людину від думки, не дати їй часу на роздуми або осмислення».

Що ж ми маємо в нашому конкретному випадку? Які лихоліття змусили 22-річного хлопця стати на цей шлях? Можливо він не мав житла? Роботи? Можливості вчитися, обрати свій життєвий шлях? Ні! І красномовно свідчить про це відповідь самого Сергія: «Так було легше». Ні більше, ні менше. Щоб ні один мускул не напружився. Відсутність будь-якого бажання працювати. Паразитизм на живому тілі суспільства.

За півтора року після закінчення попереднього відбуксування строку покарання С. Балабін близько двох місяців працював на виробничому об'єднанні по сілках «Червона зірка», близько цього — на ремонтно-механічному заводі імені В. К. Таратута, останні кілька тижнів перед затриманням був заарештований постачальником та на півставки ху-

дожника третьої міської лікарні. Весь останній час байдкував. Очевидний факт, що таке життя вимагало грошей. Бабусині пенсії було малувано, щоб утримувати внука та його приятельку Ірину Демидову.

У перерві між розвагами та наркотичним сп'янінням Сергій займався

Ще винен був 60 карбованців. Обіцяв повернути. Ми приходили до нього додому. При нас він коловся наркотиками, пропонував і нам. Ми відмовлялися. Після першого травня знову прийшли, але вдома його не застали. Мати плакала і назвала, що грошей у неї немає. Можна було б продов-

ПОРОЖНЕЧА

таким собі гандлярством. Скуповував у іноземців джинси, годинники і таке інше. А потім з вигорою збував.

Запитання на суді: «Які стосунки у вас були з громадянином Афганістану, учнем СПТУ № 8 Азизурмаданом?»

Відповідь: «Спочатку дружні, але після того, коли він продав мені полеманого годинника, вони змінилися».

Із полснимальної записки афганця, учня другого курсу СПТУ № 8 Махалмада Хасана:

«У Азизурмадана товариш на ім'я Сергій купив годинник японського виробництва, джинси за 120 карбованців. Гроші за годинник віддав частково.

жити перелік, але й цього достатньо, щоб зрозуміти, хто саме перед нами. Повний букет: трутень, розпусник, наркоман, спекулянт... І як прикро, що саме він, і саме таким боком повернувся до іноземців. По одному з нас будуть судити про моральні устої всього суспільства. І те, що Сергій запропонував своїм приятелям саме наркотичні речовини, а не, скажімо, хорошу книгу, дивувати нас не повинно: що він міг запропонувати? Це зумовлено духовною бідністю. Дивним тут видається інше. Питання можна поставити так: А чим поділилися з ним ми з вами, лю-

ди, котрі вважають себе високоосвіченими, культурними? Думаю, що нічим. Кожен при зустрічі з подібним індивідом просто відвертався або проходив мимо. Починаючи з сьомого класу, коли за пропуски занять у школі, його було направлено до Балахівської спецшколи, ним займалися виключно правоохоронні органи. Від нас же хороших навчків він не перейняв, не хотів, та й ми ж не наполягали... Вперше прилучився до вживання наркотиків Сергій в той час, коли відбував строк покарання за хуліганські вчинки. Цікаво, чи помітять його теперішні товариші щось хороше, чого навчився за останні півтора року?

У суд були представлені характеристики із житлово-експлуатаційної дільниці, заводу імені В. К. Таратута, третьої міської лікарні. Не можна стверджувати, що вони схожі одна на одну. Але за кожною із них не можна побачити людину. Швидше всього, їх можна розглядати як сразок, як не треба писати характеристики. Казенні слова, помилкові, суперечливі твердження, цілковита байдужість... Приміром із заводу імені В. К. Таратута пишуть: безініціативний у громадських справах, байдужий до роботи. І дійсно, двох

місяців мало, щоб окarakterизувати повністю людину. Сергій на ці слова відповідає: «Приглядався до нього хтось із комсомольців заводу? Певно, що ні. Швидше всього зробили висновок, що неспікова молодь в коло інтересів комсомольського осередку не входить».

Так само, мабуть, і в ЖЕД не цікавили своїм життям, інакше не приписували б властивостей, котрі йому не притаманні.

Читач, думаю, переконався, що мова йде про людину духовно бідну, у її вихованні явно проглядає порожнечу, вакуум. І не залежно від того, що стінки цієї вакуумної оболонки протистоять натиску із зовні, однак вони все-таки деформуються, піддаються тиску, де цей тиск сильніший від сили опору. Отже, якщо не ми з вами будемо впливати і заповнювати подібну порожнечу позитивним, вона заповнюватиметься іншими, далеко сумнівними цінностями. Адже у вихованні людини статичного положення не буває: якщо вона не рухається вперед, то обов'язково сунеться назад. Подібний випадок яскравий тому приклад.

В. АФАНАСІЄНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ДАНСИНГ

ТВОЄ
ДОЗВІЛЛЯ

ЧИ ДИСКОТЕАТР?

На прохання комсомольців Знаменської СШ № 2 розповідаємо, як організувати роботу шкільного дискотеку.

Дискотеки діляться на три основних типи: дискотека-дансинг, що носить інформаційно-танцювальний характер; дискотека-дискотеатр. Найбільш масові — дансинги. В них програми гармонійно поєднують танці з інформацією, конкурсами та іншими формами активного спілкування. Робота дискотеки побудована на певній тематичній програмі. В їх основі повинна лежати єдина тема зі скрізною безперервною дією, разом з тим вона повинна передбачати можливі відхилення від наміченої перспективи, викликані настроями аудиторії. Велику роль у програмі відіграють відеоматеріали: слайди, діафільми, кінофрейми. Така програма розрахована на більш як на годину, найбільше підходить для вечірнього публіцистичного, політичного, пізнавального характеру.

Дискотеатральні вечори — складне сплетіння різних форм, включаючи театр, хореографію. На відміну від дискотеки, де основну роль при показі програм виконує техніка, тут перед нами живе спілкування актора з глядачами. Програми можуть бути різноманітними. Це і літературно-музичні ком-

позиції, і оригінальні інсценівки літературних творів. Все це супроводжується звукозаписами, світловим оформленням, слайдами. Сценарії дискотеатральних програм передбачають паузи, контакти виконавців з аудиторією, імпровізацію артистів; використовуються і такі форми спілкування, як інтерв'ю, вікторини, конкурси.

При створенні дискотеки її актив необхідно розбити на групи: музично-творчу — займається складанням дискотекопрограм, розробкою сценаріїв та режисурою їх проведення; технічну — забезпечує роботу всіх технічних засобів дискотеки; «Фонотека» — здійснює підбір, запис і зберігання музичних творів; групу інформації — збирає, перекладає, систематизує інформацію музичного характеру, стежить за періодичними виданнями, які друкують матеріали про музичне життя в нашій країні і за рубежом; «Дизайн» — здійснює художнє оформлення залу, рекламує дискотечні заходи; адміністративно-господарську — займається організаційно-господарською діяльністю, сервісом, придбанням необхідного матеріалу та апаратури. У дискотеці також можуть працювати кілька внутрішніх груп, наприклад, редколегія випускає газету, група зовнішнього

з'язку веде листування з іншими клубами та організаціями, група «Дозвілля» організовує клубні капсунки, походи.

Чим багатше внутрішнє життя колективу, тим більш різноманітна структура клубу. У дискотеці можуть працювати різноманітні секції. Рекомендуємо запровадити такі: «Світ музичних новинок», «Запитували — відповідаємо», «За вашими заявками», «Літературна сторінка», «Сторінка класичної музики», «Сторінка гумору», «Промисловість — філофоністам», «У вашу фототеку», «Що б це значило?», «Перелічник континентів», «Фестивали, конкурси, концерти...».

На початку року активом дискотеки складається перспективний план роботи, в якому відображаються основні напрями ідейно-політичного та естетичного виховання, орієнтовані на основні події та знаменні календарні дати, запрошення цікавих гостей, виступи професійних і самодіяльних виконавців та ансамблів. Дискотеки в своїй діяльності активно взаємодіють з першочинними, комсомольськими та громадськими організаціями.

Кожна програма дискотеки має реєструватися в районних, міських відділах культури та комітетах комсомолу. Колективи дискотек системи Міністерства культури, до яких відносяться і шкільні дискотеки, повинні пройти атестацію та реєстрацію в обласному науково-методичному центрі народної творчості і культурно-освітньої роботи.

Л. ПАВЛЮЧЕНКО,
методист обласного науково-методичного центру.

РЕПОРТАЖ

Гостинний дім

Ним став для дівчат з Кіровоградського СПТУ № 14 гуртожиток. Тут працюють клуб «Господарочка», фотогурток, часто проводяться лекції, бесіди, вечори. Про один з них наша сьогоднішня розповідь.

Хоч, який здавалося був просторим, став раптом тісним: його заповнили команди, учасниці вечорних конкурсів «Нумо, дівчата!», «Посмішка», жорі, прес-центр. Традиційний конкурс привітав позайомив з учасницями: «Олеся», «Посмішка» — такі прості і милі назви вибрали для своїх команд дівчата з груп № 12 та № 5. Їх сучасниць з групи № 3 найменували себе «НЕОС» — наш екіпаж одна сім'я, а з групи № 13 — «Лілон» — дівчата зі Сходу. І треба віддати їм належне — весь вечір вони провели в одному стилі. Навіть чайний стіл накривали по-східному: на підлозі.

Один конкурс змінює інший, поступово зникає боязкість, напруженість,

намагаються атмосфера веселої, цікавої, розумної гри. Дівчата впевнено відповідають на запитання, показують свої домашні завдання. А вони, треба відзначити, були неслухняні. Ось одне з них: сервірування чайного столу, прийом гостей. «НЕОС» і «Олеся» одержали найвищий бал. Дівчата навіть гостинні зробили своїми руками — торти, печиво.

І, звичайно, тут не обійшлося без запитань і завдань, пов'язаних з майбутньою спеціальністю. Дівчата пришивали гудзики, відповідали на теоретичні запитання, демонстрували моделі одягу майбутнього. Модельєрів «НЕОС» вітали дружини оплесками за їх скромну модель, що підкреслювала одне з головних достоїнств жінок — елегантність. «Олеся» виконала це завдання з гумором. Модельєр прикрашала паміста з картоплі, брошки з цибулі. Нащо? Завантажена і заклопотана жінка, не втрачаючи ані хвилини, ще в автобусі тоді може роз-

почати приготування вечері. І знову оплески. Болілки підтримують свої команди дозвонками: «Так гримати!», «Молодці!». Але коли хто помилувався, з'являлися слова: «Нам соромно!».

Беруть участь у конкурсах і болілки: дарують командам сувеніри, талони і навіть веселі ескізи. За окремими столами розмістилися прес-центр — редколегії груп, які також є учасницями конкурсу. За час проведення вечора всі вони випустили стінгазети, які оцінює журі.

Але ж справа не в балах і оцінках, не в тому, хто переміг. Адже фактично перемогли всі — бо було весело та цікаво. Підготував цей вечір комітет комсомолу СПТУ № 14, а провела секретар комітету комсомолу Світлана Голосок. Членом журі був і директор училища Г. Я. Муха, який часто приходить в гуртожиток, цікавиться не тільки навчанням, але і побутом, і відпочинком своїх вихованців.

Н. ПТАШКІНА.
На знімку: до столу запрошує «Посмішка».

Фото Д. ЯМПОЛЬСЬКОГО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
ул. Луначарского, 36.

№ К 01903.

Обсяг 0,5 друм. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 108. Тираж 63 700.

Газета виходить у півторк. четвер. суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.